

www.szentlelek.catholic.ro

Ajándék

A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA

SZATMÁRNÉMETI, 2008. HÚSVÉT

Gondolatok Nagyböjtre, Húsvétra...

Csodálatos az emberi arc. S ezért belső, lelki világunk tükrének nevezzük. Mert ami láthatatlan bennünk, az láthatóvá lesz, ha más arcára, szemébe tekintünk. Így tesz tanúságot arcunk a szomorúságunkról vagy vidám kedvünkről. Olykor a gyűlölet, a harag villámai cikáznak róla, máskor a gyöngédség, a szeretet simogató fényeit mutatja. Büszkén sugározza fiatalságunkat, de elárulja összetört életünket is. Ezért neheztelünk rá árulkodó magatartásáért, s ezért próbáljuk olykor kozmetikázni magunkat.

A nagyböjti időt a farsang, a multság ideje előzte meg. Álarcos arccal sodródtunk a vidámság forgatagában. Azonban a nagyböjt kapujában Egyházunk fölemelte tekintetét és megállította a farsangi karnevált. Nem az irigység, avagy az ünneprontás szándéka vezette cselekedetében. Figyelmeztetni akart, hogy nem szabad mindig álarcot hordanunk. Olyan arcra van szükségünk, amit nem kell szégyellnünk se Isten, se ember előtt. Ezért szólított meg minket Egyházunk és általa Jézus: Vedd le álarcodat és nézz rám!!!

Mert hányszor állunk életünk során tükör elé, megnézzük magunkat és szépítgetjük, fiatalítjuk arcunkat. Nagyböjtben Jézus volt ez a tükör. Benne megláthattuk igazi énünket, álarc nélkül, leplezetlenül.

Tempfli Imre atya egyik története segítségével lelki fogyókúrát hirdettünk meg. S most, hogy végére értünk a

nagyböjti időnek, amely egyben kegyelmi idő is volt számunkra, helyénvaló a kérdés: Mennyire volt sikeres ez a lelki fogyókúra? Szomorú, ha tiszta, de ugyanakkor üres kézzel tudunk csak megjelenni.

Nem tudom, ki hogy van ezzel az

érezssel, de én úgy érzem, hogy most is alig érzékelhető gyorsasággal telt el a nagyböjti idő. Húsvét kapujához érkezünk! S az ünnepnek lényege: Krisztus feltámadt! A feltámadást követő eseményekről az evangéliumok szerzői sok fejtörésre okot adó módon tudósítanak. Bármelyik evangéliumot vesszük is kezünkbe, a színhelyek és időpontok között nehezen tudunk eligazodni és összefüggést teremteni. A feltámadás és mennybemenetel közötti negyven napnak a történetében az a legkülönlegesebb, hogy soha nem tudjuk, tulajdonképpen hol van Jézus. Halála előtt Názáretben vagy Jeruzsálemben, Jerikóban, Szamariában, valahol mindig

„van”. Valahonnan valahová megy, és a tanítványok követik őt. A feltámadás után azonban minden mintha másképpen, fordítva történnék. Jézus nem „valahol van”, hanem odaáll, eljön, megjelenik, váratlanul megáll a közepén, hozzájuk megy. Nem Jézust követő tanítványokról olvasunk ezekben a leírásokban, hanem arról, hogy a tanítványok valahol vannak, szükségük van Jézusra, és Ő eljön hozzájuk.

Az is elgondolkoztató, hogy a tanítványok megrázkódtatás nélkül folytatják korábbi foglalkozásukat. Meghökkenítő, hogy szinte Jézusról megfeledkezve teszik dolgukat. Csupán ennyit jelentett volna a Jézussal eltöltött három esztendő? Jézus halála után ilyen könnyű napirendre térni afölött, amit Mesterük nyilvános működése alatt hirdetett és végbevitt?

A talányos kérdéseket hosszan folytathatnánk anélkül azonban, hogy választ kapnánk rájuk. De talán nem is erről kívánnak vallani a szent szerzők, illetve a mögöttük meghúzódó hagyományok.

Életünk legszebb ajándéka, hogy találkozhatunk. Nekünk pedig, Húsvét után járó keresztényeknek, a legnagyobb boldogság, hogy egymás szavaiban, gesztusaiban felismerhetjük a keresztre feszített és feltámadt Úr Jézus Krisztus bennünket elfogadó tapintatát: a mulandóban a múlhatatlant, az időlegesben a maradandót.

Aldott Húsvéti Ünnepeket!
Merlás Tibor

Ajándék
A SZENTLÉLEK PLÉBÁNIA KÖZÖSSÉGI LAPJA

Kiadja a Szatmárnémeti Szentlélek Plébánia. Megjelenik évente hét alkalommal. Felelős kiadó: Merlás Tibor plébános. Szerkesztő: Mares Sándor. Tördelés: Péter János. Nyomdai munkálatok: Les Nyomda.

A leveleket a plébánia címére várjuk: 440182 Satu Mare, Bd. Sănătății K17/A. E-mail: szentlelek@sm.rdsnet.ro

AZ ÉLETÉ A JÖVŐ

Húsvét van, a tavasz legszebb ünnepe, különös ünnep. Egy agyongyötört, megalázott, szelíd Szolgát ünnepelünk, akinek diadalútja átöleli a történelmet. Megalázva is dicsőséges.

Nem szólt a keresztúton, nem vitakozott, nem kereste az igazát, önként lemondott arról, hogy istenségét keresse. Nem szállt le a keresztről, mert még nem jött el az ő ideje. Amikor eljött az ő ideje, nem leszállt, hanem megdicsőülve felemelkedett.

Az öröknek kellett volna megakadályozni, hogy a sírból kiemelkedjék, de ők a földre hulltak tehetetlenül. A főpapok kérdőre vonták a katonákat:

- Mi hír a sötét sír körül? - „mert mi mindent megtettünk, hogy krisztustalan legyen a közvélemény.”

- Nem krisztustalan sem sír, sem az éjszaka. - felelték a katonák. Jézus kijött a sírjából, kezén, lábán, oldalán fényltek a sebek.

- Ez nem lehet, feltámadás nincs, hazudjatok, mondjátok, hogy ellopták a holttestet.

- Nem tehetjük - hangzott a válasz. Az igazság, amit saját szemünkkel láttunk, igazság!

Legyőzve, megalázva, sírba rejtve nem maradt, diadalmasan feltámadt!

Jézusból akkor sugárzott a legnagyobb erő, ami megváltásunkká lett, amikor a leggyengébbé vált, ott fenn a keresztfán. A mennyei Atya kezébe ajánlotta a lelkét, majd feje lehanyatlott és meghalt. Emberi ereje semmivé lett.

A keresztre megfeszítettünk, mi voltunk a porbasújtóid, s Te mégis feltámadásod után, a nyitott sír mellett kitért karokkal vársz bennünket, hogy a kebledre ölelj. Te vagy

a legnagyobb szeretet. Előtted nincs rejtve sem múlt, sem jelen, sem jövő. Előtted kitérhatjuk szívünk aggodalmát, mert van ki megvédjen, van kibe kapaszkodjunk, ha nagyon hullámszik az élet-tenger.

Ó Jézus, oltsd be szereteteddel a gyermekeket, akik örömmel jönnek ebbe a hajlékba, mert itt Veled találkoznak. Legyen kedves előtted tiszta szívűk imája. Óvjad a fiatalokat a Sátán csábításától. Szerető kezéd vezesse őket mindig a jó

úton, a hozzád vezető úton. Védj meg a családokat, add, hogy a házastársak szívében ne aludjon ki az egymás iránti szeretet. Áldd meg a munkájukat, hogyha néha felhők gyülekeznek fejük fölé, tudják azt, hogy a felhők felett mindig süt a nap. Vedd oltalmadba az öregeket, akik úgy érzik, rájuk már nincs szükség. Amit elvégeztek, az ma már érdektelen, amit mondani tudnának, arra már senki sem kíváncsi. De te nem hagyod el őket, őket is szereted.

Jézusom vedd szereteteddel védelmedbe ezt az egész közösséget, ezt a nagy családot. Áldd meg a család minden tagját, kicsinyeket, nagyokat, fiatalokat, öregeket egyaránt. Áldd meg és védj meg e nagy család lelki vezetőjét, adj erőt, kitartást áldásos munkájához.

Feltámadt Jézus! Köszönjük, hogy győztél a halál és a bűn felett! Az életé a jövő!

Feltámadt Krisztus e napon! Alleluja! Hála legyen az Istennek!

Nagyon Boldog Húsvéti Ünnepeket kívánok mindenkinek!

Jurka Margit

Ha minden angyal, a világ minden lángelméje
tanulmányozta volna,
mi válik hasznodra ebben vagy abban a
helyzetben,
miféle szenvedés,
kísértés vagy fájdalmas veszteség,
nem találhattak volna
hozzád illőbbet,
mint azt, ami ért.
Isten örök Gondviselése
Kezdetől fogva kigondolta,
hogy ezt a keresztet saját Szívéből
értékes ajándékként neked adja.
Mielőtt elküldötte volna,
mindentudó szemével megszemlélte,

I
M
A

isteni értelmével átgondolta,
bölcs igazságosságával megvizsgálta,
szerető irgalmával átmelegítette.
Mind a két kezével megmérte,
hogy egy milliméterrel se legyen nagyobb,
egy milligrammal se nehezebb a kelleténél.
Azután megáldotta szent nevével,
fölkente kegyelmével,
beléje lehelte vigaszát,
és még egyszer rád és bátorságodra pillantott.
Így most egyenesen az égből jön feléd,
mint Istennek hívása,
s könyörülő szeretetének ajándéka,
hogy egészen önmagaddá légy,
és Istenben megtaláld beteljesülésedet.

Szalézi Szent Ferenc

Mind a mai napig, megemlékezünk arról az eseménysorozatról, ami 2000 évvel ezelőtt Jeruzsálemben történt. A keresztény világ elcsendesül, magába száll és lélekben elkíséri Megváltónkat keresztútján a Golgotára.

Az emberiség sok ezer éves története során, egyetlen egyszer járt ezen a földön valaki, akiben bűn nem volt. Amerre csak járt, mindenhol jót cselekedett, gyógyítva a testet és a lelket. Az emberek viszont nem bírták elviselni a szeméből sugárzó világosságot, eltakarták szemüket és mert nem volt olyan mint ők, halálra ítélték mint egy rablót.

Amikor vétkezem, ugyanazt kiáltom, mint amit az emberek akkor: "Keresztre velem!"

Azt gondoljuk, hogy a kis bűnök nem nehezítik meg Krisztus keresztjét, hogy a bocsánatos bűn „még elmegy”. Tévedés! Mennyi sok szakadást, súlyos halálost bűnt indít el a bocsánatos bűn. Ajtót nyit a nagy bűnök előtt, kezdete a bűnös utaknak, belépőjegye a bűnös életnek! Ha szokássá válik akkor olyan lesz, mint egy lassan fertőző betegség, melyre nem figyelve, az lassan súlyosra fordul.

Amikor bűnbe esünk, lelkiismeretünk rögtön jelzi, hogy rossz úton járunk és lassan távolodunk Istentől.

A lelkiismeretfurdalás egy szikra a pokol tüzéből, mely égeti a lelket, mikor bűnt követünk el. Tulajdonképpen Isten szeretetének egy jele, Isten szava, mely bűnbánatra szólít fel. Ha nem oltjuk ki ezt a szikrát, megmenthet az örök kárhozattól.

Péter, miután háromszor megtagadta Jézust és szembenézett a Megváltóval, kiment és sírva fakadt. Nem hallgattatta el lelkiismeretét semmiféle magyarázattal, hanem beismerte magának és másoknak, hogy gyáva volt, és őszinte bűnbánattal megmentette a lelkét.

Az igazi tragédia akkor következik be a bűnös ember életében, amikor lelke már nem reagál az Isten figyelmeztetésére. Az ismétlődő bűnök elfojtják a lelkiismeretet és a belső hang

elnémul. Már nem tud a bűnös ember különbséget tenni többé, hogy mi a jó és mi a rossz, és mindenkit gyűlölni kezd, aki nem úgy él mint ő. Ez a legszomorúbb dolog ami történhet velünk az életben: Istent meg nem hallani, és eltávolodni tőle.

Valódi esemény ez, amely valóban megtörtént

Jézus azért támadt fel, hogy mi is feltámadjunk. De nekünk is akarni kell a feltámadást. Erős akarat és készséges szív kell, hogy kilépjünk az istentagadó és erkölcstelen életnek a sírjából és Krisztussal új életet kezdjünk.

Isten kegyelmének kínálata egyszer majd számunkra is véget fog érni. Isten sokszor és sokféleképpen üzen nekünk, de egyik üzenete az utolsó lesz majd. A bűnt tehát mindig kerülni kell, amint Aranyszájú Szt. János mondta: "egy dologtól félek: a bűntől; a többi nem érdekkel".

Az egyházi év legszebb éjszakája a húsvéti vigília.

Krisztus szendvedése útjának három állomása volt: a Getszemáni kert, a Gabbata* és a Golgota. A kertben vívta ki térdeire roskadva, legnehezebb harcának legszebb győzelmét, a mennyei Atya akaratában való megnyugvását.

Péntek reggel vonszolták Jézust a Gabbatára, testileg megkínózva és

lelkileg meggyötörve. Itt Pilátus, mint egy tehetetlen bábu, igazság helyett, gabszágot gyakorolt vele, a hóhérok kezére adta, hogy végezzenek vele.

A Golgota volt Jézus utolsó állomása, ahol a kereszt alatt a pokol mélysége tátongott, a kereszt fölött a menny dicsősége sugárzott. Így lett a kereszt átok-fájából a kegyelem trónja.

Hajtsunk térdet e trón Uralkodója előtt! Boruljunk le előtte és mondjunk hálaimát mindazért, amit értünk elviselt és miattunk elszenvedett. Tárjuk ki szívünket a Golgota Hőse előtt.

*Gabbata (Jn 19,13)

A jeruzsálemi helytartó palotája melletti kővel borított tér, amelyen a szabad ég alatt hozták ítéleteket.

Márkász Lívia

A fiú, a szögek és a kerítés

Volt egyszer egy kisfiú, akinek igen nehéz természete volt. Az apja adott neki egy zacskó szöveget, hogy mindannyiszor, amikor elveszíti a türelmét, vagy veszekszik valakivel, üssön be egy szöveget az udvar végében lévő kerítésbe.

Az első napon 37 szöveget ütött a fiú a kerítésbe. A elkövetkezendő hetek során megtanult uralkodni magán, és a kerítésbe beütött szögek száma, napról napra csökkent: felfedezte, hogy sokkal könnyebb uralkodni magán, mit a szöveget beütni a kerítésbe.

Végül elérkezett az a nap, amikor a fiú egyetlen szöveget sem ütött

be a kerítés fájába. Ekkor megkereste az apját, és elmesélte neki, hogy ma egyetlen szöveget sem kellett a kerítésbe ütnie. Ekkor az apja azt mondta neki, hogy minden nap, amikor megőrzi a nyugalma és nem kerül veszekedésbe senkivel sem, húzzon ki egy szöveget a kerítésből. A napok teltek, amikor egy nap a fiú közölte apjával, hogy már egy szög sincs a kerítésben.

Az apa elkísérte a fiát a kerítéshez, és így szólt: „Édes fiam, te igen becsületre méltóan viselkedtél, de nézd csak meg mennyi lyuk van ezen a kerítésen. Ez már sosem lesz olyan, mint azelőtt.

Amikor összeveszel valakivel, és amikor egy gonosz dolgot mondasz neki, ugyanolyan sérüléseket hagysz

benne, mint ezek itt a kerítésen. Belemárthatasz egy kést egy emberbe, majd kihúzhatod azt, de a seb örökre ott marad.

Mіндеgy hányszor is kérsz bocsánatot, a sérülés ott marad.

A szavakkal okozott seb is olyan, mint egy fizikai seb.

A barátok nagyon ritka ékszerek, megnevettetnek és bátorítanak.

Ők mindig készek téged meghallgatni, mindannyiszor, amikor neked arra szükséged van, támogatnak, kitarják előtted a szívüket. Mutasd meg a barátaidnak, mennyire is szereted őket.

Amikor hallottam, hogy nagybőjti lelkigyakorlat lesz Szokondon, már tudtam, hogy el szeretnék menni. A vágyat tovább fokozta bennem, bennünk Tibor atya, mert személyesen is megszólított bennünket, hogy szeretettel vár, várnak a lelkigyakorlatra. Bár ritkán van alkalmunk részt venni a Szentlélek templomban szentmisén, mindig egy maradandó és mély élménnyel tölt fel. Tetszik az, hogy abban a közösségben vannak személyes kapcsolatok, van odafigyelés egymásra.

Nem igazán tudtuk, hogy mi is lesz Szokondon, de nyitott szívvel vártuk. A hely ismerős volt, az emberek kevésbé, de a két nap alatt már barátokra leltünk az idegen arcokban. Ez a lelki hétvége számomra új utat mutatott, a szemlélődés során nyitottá vált a szemem a teremtés olyan apró csodáinak a meglátására, amit különben a hétköznapokban nem is vesznek észre.

De, hogy az elején kezdjem ez a lelki hétvége rendhagyó volt, minden érzékszervünket igénybe vette, segített megállni, Istent közelebb engedni magamhoz, segített felmérni, hogy ki is számomra Isten, milyen képet alkotok róla, és elgondolkodni, hogy miért látom így. Jó volt újra tudatosítani, hogy személyesen meg vagyok váltva. Ezt abban a feladatban tudta lemérni, amikor több cédula közül ki kellett válasszuk, hogy számunkra ki Isten. Nem is volt olyan könnyű a feladat, mert nagyon el kellett gondolkodjak, hogy számomra melyik öt jellemzője a legfontosabb Istennek. Ez befele fordulást, nyitottságot, és komoly önelemzést kívánt, hogy le tudjam mérni, hogy nekem személyesen ki is Isten. Istennek ezt az öt jellemzőjét le is írtam, és kitettem az íróasztalomra, hogy amikor csüggedt vagyok, nem tudom ki vagyok, hogy miért élek, akkor erőt meríthessek, és emlékezzek, hogy ő már kinyilatkoztatta magát, és nem kell félnem, mert velem van. Számomra Ő válasz a kérdéseimre, az Élet, az Út, a Gyógyító, Isten, a „Veled vagyok”.

Továbbra is bátorítok mindenkit, hogy merje feltenni magában ezt a kérdést minden nap, és próbálja megragadni őt, mert ez segít az önképünk kialakításában, és egy olyan viszonyítási pont, identitás, akiben nem csalatkozunk, akiben bízhatunk, és akihez

Rendet raktam a kimondott és a nem kimondott szavak között

mindig fordulhatunk. Számomra ez a felfedezés volt a lelkigyakorlat legmélyebb pontja, mert tényleg mélyen elgondolkoztatott azon, hogy ki számomra Isten, és amíg a kérdéseimre a válaszokat

megtaláltam, végigszaladtak bennem azok a pillanatok, helyzetek az életemből, amikor Isten jelenlétét, gyógyítását, szeretetét megtapasztaltam; ez újra erővel tölt fel, mert mindennél jobban megbizonyosodtam, hogy létezik, él, és köztünk van.

A lelkigyakorlat nem merült ki ennyiben, mert azt is hozzá kell tennem, hogy nagyon drága emberekkel ismerkedhettünk meg, és egymásban is felfedezhettünk Istent, meg a közösség csodáját. Egyik régi vágyam teljesült, Andi segítségével által, hogy tanulhattam egy keveset gitározni, és mindennél nagyobb vágyam, hogy igazán megtanuljak gitározni. A szombati estének a „gitársuli” volt a csúcspontja.

Nagy élmény volt az is, amikor egy meditáció során, mozivásznon kellett lássuk a nevünket, s aztán hallani, hogy hogyan szólítanak meg azok az emberek, akik naponta körülvesznek bennünket, és végül Isten hogyan szólít meg. Érdekes volt, mert rádöbbenhettünk ez által az emberekkel való kapcsolatainkra, az irántuk táplált érzéseinkre, amelyeken talán nem is gondolkodunk el a hétköznapokban annyira.

A keresztút során szintén önvizsgálatot tarthattunk, és felfedezhettük többek között, hogy a hétköznapokban hogyan is állunk az ítékezéssel, a segítségnyújtással, meg a birtoklással.

Ezenalelkigyakorlaton helyet kaptam, hogy elgondolkozzunk, honnan jöttünk, mik a gyökereink, mivel is foglalkozunk, s azt igazán szeretjük-e, mik a vágyaink, és hogy tényleg kiben is hiszünk. Ezek mind az önképünket erősítették.

Valóban igaz, hogy a teljes élethez szükséges tudatosítanunk magunkban, hogy kik is vagyunk valójában, kiért, miért élünk, mik a vágyaink, mert így tudunk öntudatos, céltudatos életet élni, és nemcsak sodródni az élettel.

Köszönöm Istennek, hogy lehetőséget kaptunk egy ilyen élménydús lelki hétvégén részt venni, és ilyen nagyszerű emberekkel megismerkedni.

Kintzel Krisztina

Már első este sok mindenre választ kaptam. Bevallom őszintén, túl sokat nem tudtam eddig arról hogy mit is jelent a Kolping úgy egyáltalán (azon túl hogy az otthoni közösségben már jó ideje erőteljesen működik). De mikor láttam hogy ők a hétvégének a szervezői, hát illett kicsit utána ásni. Megtettem a világháló segítségével, bár sokat nem tisztultak a dolgok a fejemben. Edit és a lányok bemutatója sokkal nagyobb hatással volt. Jó pár programról tudtam, de jó párról nem, és hát szerintem egy képes beszámolóval sokkal nagyobb vonzó hatása van mint pár szóbeli hirdetésnek. Szerintem mindenki kedvet kapott az efajta tevékenységhez. Épp Andinak javasoltam, hogy szerintem egyszer egy ifi misén lejátszanám a bemutatót, hogy azok, akik csak a mise erejéig kapcsolódnak be a plébánia életébe, talán kedvet kapnának szervezkedni is.

A második nap, kicsit a lélekről és a barátkozásról szólt. A nap nem volt túl zsúfolva, jutott szépen mindenre idő, a saját lelkünkkel foglalkozni, illetve kicsit a résztvevők irányába is nyitni. A program ügyesen volt összeállítva, mindennek megvolt a helye, hogy miért

is úgy van, amit mi néha nem igazán értettünk. Velem úgy szokott történni, hogy pár napra rá koppannak le a dolgok. Sok idő volt arra hogy a kapott gondolatokat szépen elültessük magunkban. A mai ember, bár mindig arra vágyik, hogy ne kelljen csináljon semmit, csak feküdjön ki egy tengerpartra, mégsem tudja igazán kihasználni a csendet és a nyugodtságot saját lelkének és életének ápolására. Hát ez a hétvége erre is kicsit próbált megtanítani.

Aztán a szünetekben maradt idő ismerkedésekre, személyes beszélgetésekre, még focizni is próbáltam elcsalni az emberkéket, de nem igazán kedvezett az idő, aztán Andi segítségével pár emberke öröme rövid gitárórák is voltak, szombaton késő este. A vasárnap szerintem nagy ajándék volt mindannyiunk számára és nem csak. Szerintem a szokondi kicsi közösségnek is valami megmozdult a szívében a Tibor atya által tartott közvetlen hangulatú mise után. Arról már nem is beszélve hogy huszonegynéhány fiatal énekelt. Számomra nagyon jó érzés volt hogy egy lelkész végig kísért a hétvégét...

levybee hozzászólása a Szentlélek plébánia honlapjának fórumán - részlet

Mindannyiunk életében vannak meghatározó, fontos, kézzelfogható és esetleg mások által nem észlelhető, de számunkra annál nagyobb jelentőséggel bíró dolgok.

Ugye senki számára nem kell ecsetelnem azokat a dolgokat, személyeket melyek igazán fontosak lehetnek, csak zárójelben említek meg néhányat (családomnak minden egyes tagja, a barátom, a szerelmem, egy szép autó, egy eltemetett LELKI TÁMASZ; BARÁT...). Ezek mind fontos dolgok lehetnek mindannyiunk számára. Gondolom sokan vannak, akik egyetértenek velem.

Míndezek a dolgok, amelyeket az imént felsoroltam, talán nem újak senki számára, éppen ezért csak röviden szóltam róluk; hanem rátérek azokra a dolgokra, melyek minden embernél különböznek, minden embernél másképpen jelentkeznek, ezek pedig a kézzel nem megfogható dolgok, "a lelki kincsek". A lelki kincseknek van egy nagyon jó tulajdonságuk, mégpedig az, hogy nem egyformán értékesek. Ami

nekem a gyémánttal is felér, az talán számodra nem jelent semmit és ami talán neked sokat jelent, az engem hidegen hagy. Ezért hálásak lehetünk a Teremtőnek, hogy szabad akarattal áldott meg bennünket és én dönthetem el (és te is), hogy milyen kincsekkel is töltöm fel a lelki kincsesládámat. Most ezekkel a sorokkal szeretnék egyet elővenni az én lelki kincsesládából: ez egy dal, egy kedvenc dal, melynek dallama is csodálatos, de az igazi értéke, a sorok között, a szövegében rejlik. Ez a dal egyike a gyönyörű ifjúsági énekeinknek, a címe pedig: "Ott van életem, Isten tenyerén."

Aki engem egy kicsit is ismer, már tudja hogy mennyit jelent nekem ez az ének. Engedjétek meg, hogy felidézzem sorait:

ifj. PFEIFER TIBOR:

A kedvenc dalom

minthogy a napi gondok közepette, a kérő, a könyörgő imáira válaszképpen, azt hallja: „ Ne félj”; és végül, ki lehet annál bátrabb, ki tudná legyőzni leinkább a mindennapi gyarlóságait, mint az kivel ott van, ki mellett ott áll maga az Isten!

Ezért ez az én dalom. Bár vannak ettől sokkal dallamosabb, sokkal ritmikusabb dalok, én mégis ezt választottam. Ha te is akarsz, akkor lehet akár a tied is.

"Ott van életem, Isten tenyerén

És azért nem félek én

Ha bármi fáj nekem, mosolyog szemem

Száz jajszó között is, bízom vakon

Hitemet fel nem adom

Rám törhet ezernyi baj, veszély

Isten így szól: - Ne félj

Mért és kitől félhetnék én

Mért és kitől félhetnék én

Mért és kitől félhetnék én

Az Isten tenyerén!"

Azt hiszem, hogy figyelmesen elolvastva ennek az éneknek sorait, rádöbbenünk arra, hogy minden, de minden ami számít ebben az életben, minden amire szükségünk lehet, minden benne van ennek az éneknek a szövegében. Ki akarhatna annál többet ebben a földi életben, minthogy az ő élete Isten tenyerében, Isten óvó tenyerében leljen helyet; ki kívánhatna attól többet,

AZ APA SZEREPE - CSINÁLJUK EGYÜTT

Amikor fiunk kicsi volt, egy csendes vidéki dűlőút mellett laktunk, fél kilométernyire a postától és a vegyesbolttól. Jó séta volt napos reggeleken bemenni az ember postájáért, és az egész csak tíz perc oda-vissza. Hacsak nem vitte magával kétéves fiát! A kétévesek nem úgy gondolkodnak, mint a felnőttek – egyszerűen nem ismerik a „hosszú távú célok” jelentését. Még csak olyasmiről sem hallottak soha, hogy „alkalmazkodás az éppen adott feladathoz”. Minden egyebet tudnak már, csak ezt nem. Minden egyes lépésről meg kellett őt győzni! „A zöld vízben akarok játszani!”

Egyszer pusztá tudományos érdeklődésből kipróbáltam valamit. Hagytam a gyereket, hogy útközben minden egyes lefolyót, árkot, döglött kukacot, pocsolyát és követ, amit csak meg akart vizsgálni, megvizsgálhasson.. (Ha a korai hatások meghatározók végül a pályaválasztásra nézve – nos, az

én fiam valami hatalmasat fog alkotni a szennyvízlefolyók terén.) Akárhogy is, nagyon rövidre fogva a történetet: két és fél óra alatt tettük meg a tízperces utat. Egy idő után még én is kezdtem élvezni a dolgot!

A családokról szerzett ismereteink alapján nyilvánvaló, hogy a gyerekek – különösen a fiúk – sokat kapnak abból, ha az apjukkal vannak. Ilyenkor valami más történik, mint amit az anyák nyújthatnak, s ki is egészíti azt. Az apával együtt töltött idő: együtt csinálunk valamit.

... Azok közül a felnőttek közül, akikkel volt szerencsém szót ejteni erről, mindenki, aki jól kijött az apjával, beszélgetett is, és figyelt is közben – de az egészet gondosan valamilyen tevékenységgel leplezték. A bizalom és a kitárulkozás fokozatosan erősödik, miközben a felszínen éppen fát rakodunk, a kocsit bütyköljük, vagy éppen terelgetjük a

birkákat.

A fentiek némelyike vidéki foglalatosság. A város messze nem kínál olyan sok lehetőséget az együttes időtöltésre - vagy legalábbis csak a kevésbé aktív együttlétre. Legfeljebb a szemetet visszük ki többször egymás után!

Úgy tűnik a városi szülő olyankor kerül közelebb a gyermekeihez, miközben - mint valami taxis - a különböző tevékenységek között szállítgatja őket, mondjuk, az atlétikaedzésről a balettórára, majd vissza a zongoratanárhoz. Ilyenkor lehet feltenni a kérdést, hogy mennek a dolgaik, vagy egy kicsit megoldani a nyelvüket, bár mindent az adott úthoz kell igazítani.

Az apák számára létfontosságú, hogy különböző dolgokat együtt csináljanak a gyerekekkel, ez ugyanis a szoros kapcsolat, kötődés előfeltétele.

Steve Biddulphi: *Hogyan neveljünk boldog gyermekeket?* / részlet /

Csiszár Ferenc párbajtőr-edző elmondása szerint jelenleg párbajtőrben a junior korosztály országos ranglistáján első helyezett. A Vasile Goldis Nyugati Egyetem első éves hallgatója könyvelés szakon. Plébániánkon gyermekfoglalkozásokat vezet és a Szentlélek plébánia internetes honlapján a fórumban eddig a legtöbb, 83 hozzászólást jegyzett.

MS: Ha majd látják a fényképedet az újságban sokan felismernek majd, de azért megkérlek mutatkozz be.

DS: Deac Simona vagyok, 19 éves, tavaly érettségiztem a M. Eminescu középiskolában, most egyetemista vagyok a Goldis Egyetemen, 11 éve vívok. Most éppen az országos bajnokságra készülök, ami Craiován lesz megrendezve.

MS: Úgy tudom Kolozsvárra jelentkeztél egyetemre, aztán mégis ittthon maradtál...

DS: Igen. Tudtam, hogyha odamegyek egyetemre, akkor fel kell adjam azt, amit jelenleg csinálók, a vívást. Másrészt pedig nagyon sok segítségre lett volna szükségem a magyar-német-teológia szakon. Akiktől tanácsot kértem,

lebeszéltek, pedig azt hittem, ők fognak a legjobban támogatni. Így nem láttam értelmét elindulni. Ugyanakkor még mindig szeretném és elképzelhető, hogy valamikor elkezdem és végigcsinálom.

MS: Sokat fordulsz meg a plébánián...

DS: Most egyetemistaként, két edzésem van, ez négy óra naponta. Több lehetőségem van ott lenni, többet foglalkozom a gyerekekkel. Ha elmentem volna a teológiára, akkor velük és a fiatalokkal szerettem volna foglalkozni; így legalább van lehetőségem megvizsgálni, hogy valóban tudom-e ezt csinálni. Középiskolásként nem nagyon volt időm, vakációkban bejártam, voltak ötleteim is, csak szégyelltem őket elmondani. De most már nincs gond, bízom benne, hogy elfogadják. Az is igaz azonban, hogy volt egy időszak, amikor kimaradt a templom az életemből.

MS: Miért?

DS: Nagymamám abban az évben halt meg amikor Merk atya, és akkor már nem vitt engem senki a templomba. Igazándiból kilencedikes koromban kezdtem újra járni.

MS: Hogyan látod azokat akikkel foglalkozol?

DS: Én azt figyeltem meg, hogy nem tudják úgy beosztani az idejüket, hogy a tanuláson kívül sikerüljön nekik másvalamit is csinálniuk. Mikor szerepre készültünk és hét közben is kellett találkozunk, nagyon nehéz volt velük egyeztetni. Sokan mondták, hogy tanulniuk kell. Ugyanakkor tizenkettőkor kijönnek az iskolából, esznek, tévéznek, számítógépeznek.... Így valóban nehéz megoldani, hogy hatkor találkozzunk. Én nem tévézem egyáltalán.

MS: Sokat vagy együtt a gyerekekkel. Milyen irányban sikerül őket fejleszteni?

DS: Eleinte nem nagyon akartak jönni és nem is tettek érte semmit. Most már úgy látom egyre többen jönnek hétközben is. Jobban beosztják az idejüket, mert látják, hogy jó itt a plébánián.

MS: Milyen korosztályhoz tartoznak azok, akik résztvesznek ezeken a foglalkozásokon?

DS: Harmadikosok-ötödikesek. A hetedikesek közül is vannak, akiket meg lehet szólítani. A nyolcadikosokat és a nagyobbakat szinte egyáltalán.

MS: Hogy sikerültek azok a gyerekfoglalkozások, amelyeken ajándéktárgyakat készítettetek Húsvétra?

A MI EMBERÜNK: Simona

DS: Jól. Úgy gondolom, hogy sikertelenségről nem beszélhetek. Volt hét ilyen alkalom, szombat-vasárnap eljött húsz-harminc gyerek, hétköznap tíz-tizenkettő. Volt olyan vasárnap, amikor háromkor találkoztunk, utána résztvettünk a kereszttúton, majd volt a próba az Anyák Napjára. Gyakorlatilag három és nyolc óra között a plébánián voltak a gyerekek. Nagy részét eladtuk a tárgyaknak (összesen 380 lej gyűlt össze), együtt is voltunk, hasznos dologgal foglalkoztunk és remélem örömet szerezünk azoknak is, akik megvásárolták ezeket a tárgyakat és az időseknek is, akiknek a csomagjába ezzel a pénzzel bepótolunk.

MS: Hogyan sikerült tanulni és vívni is?

DS: Harmadikos koromban kezdtem vívni. Általában tizenkettőig voltam suliban, háromig tanultam, négytől volt edzés. V.-VIII között pedig reggel fél nyolctól edzettem, középiskolásként pedig kettőig voltam iskolában és délután jártam edzésre. Érettségi előtt pedig már májustól nem vívtam, hanem csak tanultam, így sikerült jól leérettségizni.

MS: Az egyetem hogy megy? Passzol a könyvelés a vívással és a gyerekekkel való foglalkozással?

DS: Minden vizsgám sikerült. Anyukám és testvérem is könyvelő. Édesanyámnak konkrétan is besegítek a munkába. Ha a teológiát megkezdtem volna, a könyvelőséget akkor is elvégeztem volna mellette; anyukámtól is sokat tanulok, hiba lett volna nem megkezdni ezt, mert soha nem tudom mikor lesz erre szükség. Egyáltalán nem érzem, hogy vakvágányon lennék a teológiához képest.

MS: Milyen versenyre készülsz most?

DS: Párbajtőr országos bajnokságra.

MS: Miben különbözik ez a vívás a többitől?

DS: Bárhová szúrhat az ahová akarsz.

MS: Milyen szinten vívsz? Hogy megy?

DS: Ifjúsági válogatott vagyok és benne vagyok a felnőtt csapatban is. Ez már gyakorlatilag profi szint. Aláírtunk egy szerződést, miszerint én köteles vagyok egy bizonyos számú edzést végigcsinálni (10-11 edzés/hét), évente egy érmet nyernem kell, cserében pedig finanszírozzák az egyetemi tanulmányaimat. Most jelenleg első vagyok a juniorok között az országban. A következő nagy verseny amin résztveszek az az olaszországi világbajnokság lesz Acirealeban, Sziciliában, áprilisban.

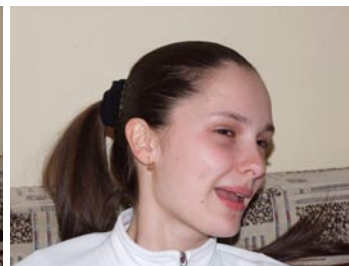
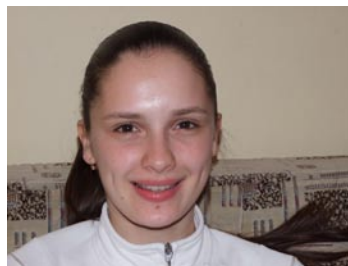
MS: Mi a jó a sportban?

DS: Megtanultam beosztani az időmet. Ha nem tanultam jól, akkor nem vívhattam. Így hát mindig jól kellett tanuljak is, hogy vívhaszak, mert azt nagyon szeretek. Sokat utaztam és sok mindent láttam. Több külföldi vívóval jó barátságot kötöttem. Most is egy olasz lányt kértem meg, hogy foglaljon nekem szállást Sziciliában.

MS: Vannak álmaid?

DS: Én inkább az ifjúsággal foglalkoznék. Szeretem megszólítani őket, programot szervezni nekik, olyasmit, amit Klári csinál (Csiszár Klára pasztorálásszisztens-Római Katolikus Püspökség-a szerk.). A vívásban már nincs nagyon nagy elvárásom. Lehet, hogy kijutok egy olimpiára, de nem hiszem, hogy megnyerem. Úgy gondolom, a vívást három-négy-öt éven belül abbahagyom majd. Családot minenképpen szeretnék. Most azt mondom, hogy három gyermeknek nagyon tudnék örülni.

Lejegyezte: Mares Sándor

Akiken átragyog az Isten

SZENT IMRE

herceg

A tisztaság és hősiesség példaképe

(1007-1031)

Lantos Györgyi szobrászművész alkotása, Görgényszentimre

Ima az ifjúságért*

- részlet -

Mindig az ifjúság a nemzet jövője.
Mária, Szűzanyánk őket óvja, védje.
Mondjunk nemet végre a hitetlenségnek,
Mely végét jelentheti a magyar nemzetnek.
Kérjük a jó Istent, adja meg kegyelmét,
és mentse meg a rossztól az ifjak lelkét.
Értsék meg végre: a pénz csak átok,
mely romlásba viszi az egész világot.
Ne a pénzt szeressük, az a Sátán lelke,
ez már a világot többször tönkretette.
Nagyon sokan vannak, akik ennek élnek,,
Ők azok , akik lelkileg igazán szegények.

Krisztus feláldozta magát a kereszten,
hogy figyelmeztessen, s a bűntől megmentsen.
Ne szégyelljétek soha Jézust, a hitet,
mindenütt bátran vessetek keresztet.
Mindig keressétek Krisztust, a Megváltót,
buzgón olvasva az evangéliumot.
Nála van az élet: ő az út, igazság,
Ezért fontos az ima és a hitoktatás.
Szeressétek ifjak az eukarisztiát,
A szentmisét és a kereszt áldozatát.
Szívünkbe jön a szentáldozásban,
Így segít az életben és a tanulásban.

*A fenti imát 2008 március 9-i ifjúsági szentmise bevezetőjeként, Májer Enikő mondta el.

Szent István királynak a nagylegenda szerint több fia volt, amint arról a Képes Krónika is említést tesz. Testvérei halála miatt, Imre maradt, mint Szent István és Boldog Gizella egyetlen felnőttkort megélt fia, szülei egyetlen reménysége, s lett örököse a trónnak. Imre hercegről sajnos csak nagyon kevés biztos adat maradt fenn. Az Érdy-kódex magyar nyelvű legendája (1527) szerint kerekén 1000-ban született Fehérváron, a Pray György és Katona István jezsuita történétírók nevéhez kötődő régi breviáriumok szerint pedig 24 éves korában halt meg (1031-ben), s így születési ideje 1007-re tehető. Az utókor, korunk ezt a dátumot fogadja el. A hercegfiút hét éves koráig anyja, Boldog Gizella királyné nevelte, majd Szent Gellért, a tudós bencés, igazi lelki ember pallérozta műveltségét újabb hét éven át, többek között latinra, s elvégeztette vele a kor legmagasabb iskolai fokozatait, a triviumot és quadriviumot. A tudományok mellett a vallás, valamint a papi élet rejtelmeibe is beavatta. Ez idő tájt történt, amiről a legenda is beszámol, hogy Veszprémben járván, szolgájával betért a Szent György-kápolnába imádkozni, s ott, mikor lelkében megszólította az Úr, örökös tisztasági (szüzességi) fogadalmat tett. Ezt a felajánlását azonban élete végéig titokban hordozta, s későbbi házasságában is megtartotta, mint arra utólag, halála után fény derült. Tizenöt éves korától atyja mellett nevelkedett, ahol az államirányítás tudományát, a hadvezérséget, a diplomáciát sajátította el. István király felkészítette fiát az uralkodásra. Az "Institutio morum ad Emericum ducem – Erkölcsei intelmek Imre herceghez" című művében személyes útmutatást adott az uralkodáshoz fiának. Mint jövőendő uralkodótól elvárták, hogy rangjának megfelelő házasságot kössön, s biztosítsa a dinasztia fennmaradását utódaiban. A hagyomány három királyi családot említ, amelyből feleséget vehetett: a lengyel, horvát és görög uralkodóházat. A Lysa Gora-i Szent Kereszt-monostor évkönyveinek följegyzése szerint Imre egyszer Lengyelországban járt, mint vőlegény. Más vélemény a görög uralkodóházzal való rokonságot helyezi előtérbe (emellett foglal állást Bogay Tamás is, Stephanus Rex című művében, 1976). Így pontosan nem tudjuk megállapítani feleségének kilétét, csak annyi bizonyos, hogy szűzi házasságban éltek egymással.

István ekkor hatalmának csúcspontján, 1031-ben Székesfehérvárott utódja, egyetlen életben maradt fia megkoronázására készült, hogy a keresztény magyar nép jövőjét így biztosítsa. Feljegyzések alapján tudjuk, hogy Gizella királyné keze munkájával és irányítása alatt készült el az a miseruha, amelyet később átalakítva koronázási palástnak használtak kilencszáz esztendőn keresztül. Erre az egész királyi család rá van hímezve. Néhány hónappal a német támadás visszaverése után, szeptember 2-án azonban bekövetkezett az a tragikus fordulat, ami István király számára élete legnagyobb csapását jelentette. Ahogy a Hildesheimi Évkönyvek hírül adják: Imre egy vadászaton vadkan áldozata lett. Haláláról a Legenda hallgat. Történészek persze vitatják kezdettől vadkan általi halálát. Ez a halálók, vélik, gyakran szerepel uralkodói családok, korabeli harcosok, hadseregevezérek élettörténetében. Kutatók szerint az ilyen halál mögött majdnem mindig erőszak, gyilkosság, vérbosszú áll. Imrét egyes kutatók szerint megmérgezték. Bár a krónikák szerint István király döntését a trónöröklésben elfogadták a főpapság és az uralkodó közvetlen hívei is, mint az István halála után fellángolt trónviszály mutatja, bizonyára sokaknak érdekében állhatott Imrét eltávolítani.

"Alig valami az a történelmi adat, amit tudunk róla, és a legenda az ő alakját még jobban eláltalánosította, mint Szent Istvánét. Ami legérdekesebb, legfeltűnőbb rajta, szüzességének csodálatos jelensége, hasonlívá tette őt az utókor szemében azokhoz a későbbi fiatal szerzetes szentekhez, akik szintén a tisztaság hősei (...) Ebből magyarázhatók azok a bosszantóan szentimentális, félrevezető képek, amelyek a középkorból fennmaradt képeitől eltérőleg, valami nőies, kifinomult, légies alaknak rajzolják őt, szinte azt hinnők róla, hogy nem is e világból való. Pedig Szent Imre kétségtelenül erőteljes, férfias jelenség volt.

Nevelése is ezt a kettős hősiesség lendületet mutatja nekünk. Azt lehet mondani, hogy születésétől hősiességre nevelték. Mint a legendából tudjuk, hétéves koráig édesanyja neveli. Hogy mire taníthatta, buzdíthatta fiát Gizella királyné, aki apostoli lelkesedéssel jött Magyarországra, könnyen elképzelhetjük: bizonyos, hogy a maga eszményeit szeretettette meg vele is" (Sík Sándor: Szent magyarság).

Szent László király Szent Imrét atyjával, Istvánnal, és nevelőjével, Gellért püspökkel 1083-ban az ország főpapjai és világi nagyjai jelenlétében oltárra emeltette. Azóta példaképe magyarságnak, elsősorban a magyar ifjúságnak. Halálának 900. évfordulóját nagy ünnepélyességgel tartották meg 1930-ban Budapesten a pápai követ, hat más bíboros és több száz főpap jelenlétében. Prohászka Ottokárnak igaza volt, amikor azt írta: "Szent Imre hivatása az, hogy eszményt hirdet, példája kihat századokra, s nemzetének nagyobb szolgálatot tesz, ha az erény uralmát benne biztosítja, mint ha az országot arasznyi uralmával boldogítja."

Részlet a Jubileum alkalmából megjelent Szent Imre emlékkönyvből.

(Írta és szerkesztette: Toldi Éva)

Kedves Tibor atya,

Köszönjük befogadó szeretetét, amivel elősegítette, hogy a Házas Hétvégés farsangi bált a "MERK MIHÁLY" teremben megszervezzük.

További jó munkát kívánunk a Kolping közösségben.

Valahol úgy érezzük közös a cél, hisz mi is, mint a Házas Hétvége lelkiségi mozgalom tagjai, egymást próbáljuk erősíteni, házasok, papok, szerzetesek a választott hivatásunkban, valamint minden család a saját plébániáján, különböző tevékenységekben próbál az Egyház élő sejtjeként adni, tenni valamit: hitoktatásban, kórusban, gyermekekkel való foglalkozás által, újságszerkesztésben, jegyesoktatásban, bibliacsoporthoz.

Így próbálunk mi is "jó és szép lábnyomokat hagyni egymásban".

Hálával,

A Házas Hétvége-Partium-i csoport

Helyesbítés !!!!!

Az Ajándék januári, Kolping különszámában a 8-ik oldalon levő "A Kolping Családról..." című cikkben két sajnálatos tévedés található:

- a középső hasáb utolsó sorában "Seffer Pali" helyett "Simpf Pali" értendő;

- a cikkben Maskulik Tünde, mint a Szent Sebestyén Kolping Család elnöke szerepel. A Szent Sebestyén Kolping Család alapszabálya szerint, az elnök a mindenkori plébános, jelenleg Merlás Tibor, alelnöke pedig Maskulik Tünde és Bodnár Imre.

Erősen szem előtt tartva "A fiú, a szögek és a kerítés" című történetet (jelen szám, 3. oldal), a két nagy hibáért, az érintettektől elnézést kérek, különösen az elhunyt Pali testvérünk hozzátartozóitól.

Tisztelettel: Mares Sándor

Kicsik és nagyok az időseinkért...

Húsvét alkalmából 80 szeretetcsomagot osztanak idős testvéreink számára a gyermekek és felnőttek összefogásának köszönhetően.

A Szentlélek plébániához tartozó idős emberek számára az idei évben is szeretetcsomagot állítanak össze, melyeket a hagyományokhoz híven a fiatalok hordanak szét. Az idei évben mintegy 80 csomag összeállítására gyűlt össze az a 3500 lej, mely a gyermekfoglalkozások során készített húsvéti díszek eladásából befolyt összegekből, a nagybőjti ebéd alkalmából összegyűlt adományok, valamint a szponzorok (Hutton Kft., Barta Ati Kft. és Autonet Kft.) által felajánlott összegekből gyűlt össze.

A szándék a fontos

Mintegy 30 gyermek vett részt a nagybőjt során csütörtökönként és vasárnaponként megtartott gyermekfoglalkozásokon, melyek alkalmával a plébánia kicsinyei (óvodástól VIII. osztályos diákig) tojásokat festettek és asztali díszeket készítettek. A gyermekek a foglalkozások során Deac Simona (ötletgazda) és Májér Enikő segítségével készítették el munkáikat, melyekből befolyt összeget felajánlottak az idősek számára - a jelképes összegért megvásárolt díszek eladása során több, mint 300 lej gyűlt össze. „Nem is az összeg, hanem a gyermekek gesztusa a fontos, maga a kezdeményezés” - jegyezte meg Merlás Tibor atya. A nagybőjti ebédre március 9-én került sor, melyre a finom ételt a Szent Sebestyén Kolping Család asszonyai készítették a hívek számára. Az ebéden mintegy ötvenen vettek részt. Összesen 1400 lej gyűlt össze. Hálás köszönet érte!

Szentségekhez járulnak

Idén közösségünkben 20 harmadikos gyermek járul elsőáldozáshoz, a március 30-án tartandó mise keretén belül. 2008 április 20-án pedig ünnepi mise keretében Schönberger Jenő megyés püspök 25 fiatalat bérmál meg. Imádkozzunk érettük...

Két százalék segítség

A Szentlélek plébánia számára az idei évben is fel lehet ajánlani személyi jövedelmadó 2 százalékát. Az adományozáshoz mindössze egy, a munkahelyen kibocsájtott 2007-es évere szóló adóigazolás szükséges (fisa fiscala pe 2007), a formanyomtatványt pedig a plébánián lehet igényelni. Amint azt az atya elmondta az elmúlt évben a 2 százalék felajánlása nagyon jól működött a plébánián, mely összeget nemrégiben utalták át a plébánia számlájára. Az így összegyűlt összeget a templom körüli kerítés készítésére fordítják majd, mely munkálat a Húsvét utáni hetekben veszi kezdetét.

Egy kis vidámság :))

Két mioritik báránka legelészik egymás mellett, mire az egyik odkiált a másiknak: PASTE FERICIT!